

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **W. Q.** nar.,
st. přísl.,
t. č. bytem,
zastoupena JUDr. Marií Myslílovou,
advokátkou se sídlem Celetná 602/3, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-291/ZA-ZA11-P15-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-291/ZA-ZA11-P15-2016, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Marie Myslílové, advokátky se sídlem Celetná 602/3, 110 00 Praha.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně včasnou žalobou ze dne 13. 3. 2018, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) téhož dne, brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-291/ZA-ZA11-P15-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného s tím, aby soud po jeho zrušení věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil skutkový příběh žalobkyně zachycený ve správním spisu ve vztahu k právní úpravě obsažené v ustanovení zákona o azylu (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b daného zákona).
3. Žalovaný nejprve shrnul obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 3. 2016 včetně údajů k podané žádosti poskytnutých dne 23. 3. 2016, pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 5. 2016 a doplňujících pohovorů. Konkrétně uvedl, že je žalobkyně chanské národnosti, protestantskou křesťankou a nemá žádné politické přesvědčení, je svobodná, poslední místo jejího pobytu ve vlasti bylo v provincii H...
Do České republiky (dále jen „ČR“) přicestovala letecky dne 12. 3. 2016 na základě českého turistického víza. K důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v Číně zažila perzekuci a pronásledování kvůli svému náboženskému přesvědčení, má vlastní zkušenosti s tím, že byla ponižována kvůli svému přesvědčení ve škole a na brigádě. Policie byla několikrát u ní doma, a když projevila svou náboženskou víru, měla hned problémy.
4. V průběhu pohovoru k žádosti žalobkyně uvedla, že její žádost o vízum nepsala ona, ale, který je mafián, který jí se žádostí pomáhal. Pas si žalobkyně vyřídila sama. K vycestování ze země se v roce 2016 rozhodla, protože cítila, že trpí pro víru jako její matka. Její věřící otec problémy neměl. Z Číny dříve neodcestovala, protože k úniku informací o její víře došlo až později, když její domácí v říjnu roku 2015 informovala policii, že je věřící. Policie v místě udělala prohlídku a odnesla počítač, který žalobkyně používala. Poprvé policie prohledala její byt tam, kde se narodila, v srpnu roku 2014. Poté se přestěhovala. Jako důvod své žádosti o vízum uvedla turistiku, protože to je přijatelný důvod pro to, aby bylo vízum rychle vydáno. V žádosti byly uvedeny nepravdivé údaje, aby byla lehce schválena. K dotazu, proč si pro svou žádost o mezinárodní ochranu nevybrala bližší zemi, sdělila, že se dívala na internet a viděla, že je ČR přívětivá. Ihned po příletu do ČR o mezinárodní ochranu nežádala, protože neměla moc informací a byla dezorientovaná. Jak se dostat do přijímacího střediska v Zastávce řekli žalobkyni na horké evangelické lince v Číně.
5. V průběhu doplňujícího pohovoru konaného dne 6. 12. 2016 žalobkyně sdělila, že se hlásí k Církvi Všemohoucího Boha. Kvůli útisku ze strany čínských komunistů se věřící matka žalobkyně nemohla vracet domů. V srpnu roku 2014 u nich 4 – 5 policistů prohledávalo byt. Při prohlídce řekli policisté otci žalobkyně, že žalobkyně nemůže postoupit na vysokou školu a nenajde práci. Poté se přestěhovala, ale domácí, u které bydlela, zjistila, že jsou věřící, proto se žalobkyně přestěhovala. Její sestra následně viděla před tímto domem policejní vozidlo a policisté odnášeli jejich počítače. V jejím počítači byly fotografie bratrů a sester

ve víře a knihy s Božím slovem a Boží písně. Když se v březnu roku 2016 vrátila domů, otec jí řekl, aby odjela, neboť ji doma opakovaně hledala policie. V církvi žalobkyně nosila vzkazy ostatním lidem patřícím ke stejné církvi. Než měla jít žalobkyně na vysokou školu, chtěli po ní podepsat prohlášení, že ona ani její rodiče nejsou věřící. To žalobkyně neučinila, a proto jí nedovolili podat přihlášku na vysokou školu. V případě návratu do vlasti se obává, že by ji zavřeli. Žalobkyně dále doložila články o její církvi a útisku, o její osobě se v nich nehovoří. Dle žalobkyně je v každém městě v Číně útlak a všude utiskují křesťany, proto by nebylo možné zajistit si bezpečnost přestěhováním. K funkci v dané církvi uvedla, že měla na starosti flashky, protože ráda pracuje s počítačem. Flash disky obsahovaly slova Boží, písně, básně, pozadí a obrázky. Žalobkyně dále šířila evangelium mezi svými příbuznými.

6. Dne 6. 3. 2017 žalobkyně doložila vytištěné internetové materiály v čínském jazyce. K dotazu správního orgánu žalobkyně sdělila, že ona sama v nich zmíněna není.
7. Dle žalovaného bylo v průběhu řízení objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že žalobkyně v Číně zažila perzekuci a pronásledování kvůli svému náboženskému přesvědčení a v případě návratu do vlasti se obává zatčení.
8. Žalovaný vycházel při posouzení žádosti žalobkyně především z jejích výpovědí, doložených materiálů, žádosti o udělení víza s přílohami a z informací týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně – Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané, březen 2016; Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, kapitola IV: prioritní země – Čína, ze dne 21. 4. 2016; Výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 z 10. 8. 2016; Výroční zpráva China Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou z března roku 2016; Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016, Čína, z 24. 2. 2016; Zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína z 27. 1. 2016; Výroční zpráva Human Rights Watch 2017, Čína z 12. 1. 2017; Informace OAMP – Církev Boha všemohoucího, Historie, struktura a věrouka z 23. 6. 2016.
9. V průběhu seznámení se s podklady žalobkyně na dotaz správního orgánu sdělila podrobnosti k předloženým internetovým materiálům.
10. Dne 18. 4. 2017 doložila žalobkyně písemné vyjádření k podkladům v čínském jazyce, jehož překlad si správní orgán opatřil, a internetový dokument v čínském jazyce. Dne 19. 4. 2017 zástupkyně žalobkyně doložila písemné vyjádření k dosavadnímu průběhu řízení včetně důkazních návrhů.
11. Materiály doložené žalobkyní žalovaný nepřekládal z důvodu jejich totožnosti s již obstanými materiály, když tyto materiály nadto nemůžou přinést žádný nový pohled na případ žalobkyně. Žalobkyně nedoložila žádné materiály, které by vyvrátily závěry napadené zprávy, když její vyjádření vesměs tvoří jen její osobní názory a postoje opřené o její věrouku. Žalovaný poznamenal, že nezpochybňuje obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, a i proto nebylo nutné předložené obecné materiály vyhledávat, překládat a zařazovat je mezi další podklady

rozhodnutí. K věrohodnosti žalobkyně žalovaný uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či její tvrzení o životě v Číně a konkrétních potížích.

12. K jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany uvedl žalovaný následující. V první řadě se zabýval tím, zda byla žalobkyně pronásledována ve své vlasti z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. pro uplatňování svých politických práv a svobod. K tomu žalovaný uzavřel, že žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení, nebyla nikdy členem politické strany či organizace, ve své vlasti se politicky či veřejně neangažovala a neměla žádné jiné problémy, a jako jediné důvody odchodu z vlasti označila obavy z náboženského pronásledování.
13. Dále se žalovaný věnoval hodnocení důvodů podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy otázce, zda žalobkyně skutečně měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. K tomu žalovaný předně uvedl, že žalobkyně zcela zjevně přicestovala do ČR v rámci organizované skupiny čínských žadatelů o azyl. Dále žalobkyně uvedla řadu nepravdivých informací a k získání víza využila i nepravé dokumenty, o čemž bezprostředně neinformovala cizineckou policii či žalovaného z vlastního rozhodnutí, ale až poté, co byla konfrontována s kopií své žádosti o udělení víza obsahující řadu rozdílných informací. To značně snižuje věrohodnost žalobkyně i ve vztahu k jejím dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do ČR a požádání zde o mezinárodní ochranu. Žalobkyně rovněž nebyla ochotna žalovanému sdělit podrobnosti o osobách, které jí vízum zajistily a nasměrovaly ji do Příjímacího střediska Zastávka. Žalovaný zdůraznil, že byl žalobkyni v zemi původu vydán bez problémů cestovní pas s biometrickými údaji na její pravou totožnost, což svědčí o tom, že čínské státní orgány zřejmě nejevily o její osobu žádný zájem. Žalobkyně přitom potvrdila, že při vycestování ze země původu neměla žádné problémy a nikdo jí v opuštění vlasti nebránil. O organizovaném příchodu čínských státních příslušníků svědčí dle žalovaného i fakt, že jejich skupiny přicestovaly do ČR výhradně v období od července 2015 do srpna 2016, přestože všichni hovořili o dlouhodobém pronásledování jejich různých náboženských skupin. Skutečnost, že tito lidé okamžitě po uplynutí 6 měsíců od zahájení řízení požádali o pracovní povolení, našli si zaměstnání a přihlásili se k pobytu na privátních adresách, nasvědčuje spíše ekonomickým zájmům těchto žadatelů.
14. Žalovaný se taktéž věnoval otázce, zda lze žalobkyni považovat za příslušnici jí tvrzené náboženské menšiny v Číně. V tomto ohledu uzavřel na základě hodnocení výpovědi žalobkyně v kontextu informací o zemi původu, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí Církve Všemohoucího Boha, přičemž tito čínští státní příslušníci se mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.
15. V návaznosti se žalovaný zabýval posouzením individuálních skutečností uvedených v žádosti. Žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů zadržena, opakovaně zadržována či vězněna, ač jí navštěvovali doma, rovněž nebyla ve své vlasti trestně stíhána a nestala se terčem jakéhokoliv negativního jednání čínských státních orgánů

či bezpečnostních složek, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Žalobkyně kromě změny adresy bydliště v rámci jedné obce či regionu nedělala žádná jiná speciální opatření a ani tak nebyla ze strany státních složek ve vlasti nalezena. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobkyně využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními vygradovala svůj azylový příběh. Žalobkyni však nikdo nebránil v její víře.

16. Žalovaný dále posuzoval možnost řešení situace žalobkyně cestou vnitřního přesídlení v rámci země původu, přičemž se dle něj nelze reálně domnívat, že by se žalobkyně nemohla přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby vyřešila své problémy, než aby zvolila radikální řešení, tj. opuštění vlasti. Žalobkyně přitom cestovala za účelem vyřízení víza a samotného odletu ze země do Pekingu, kde se jí rovněž nic nestalo. Tvrzení žalobkyně tak vykazuje minimálně znaky značného nadhodnocení jí tvrzených potíží.
17. Žalovaný shrnul, že pokud by čínské orgány skutečně žalobkyni pronásledovaly kvůli její víře, či o ni měly sebemenší zájem, pak měly po dobu jejího života ve vlasti bezesporu dostatek času, prostoru a právních i mimoprávních prostředků, které by pro to mohly účinně využít, to se ale nikdy nestalo.
18. Žalovaný tak shrnul svůj postoj k otázce pronásledování žalobkyně v závěru, že nikdy nebyla vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a ani neuvedla konkrétní a relevantní skutečnosti nasvědčující tomu, že by se v případě jejího návratu do vlasti něco změnilo, a proto žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
19. Dále žalovaný stručně přezkoumal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a dovodil, že tyto podmínky žalobkyně rovněž nesplňuje.
20. Ve zbytku napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. V rámci tohoto hodnocení žalovaný opětovně uvedl několik stejných odstavců jako u hodnocení podmínek pro udělení azylu, zejména zcela shodné hodnocení podkladů pro rozhodnutí ve věci. Žalovaný tedy zopakoval pasáže napadeného rozhodnutí týkající se podkladů shromážděných ve správním řízení a jejich hodnocení. Výslovně uvedl, že nezpochybňuje obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně. Žalobkyně však neuvedla a žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením a vykonáním trestu smrti.
21. Ve vztahu k možnosti hrozby mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalovaný v kontextu obavy žalobkyně z perzekuce ze strany čínských úřadů z důvodu jejího členství v zakázané náboženské skupině uvedl, že nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů zadržena, opakovaně zadržována či vězněna, ač ji podle ní navštěvovali doma, nebyla ve své vlasti trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání vůči své osobě, tím méně z důvodu svého náboženského přesvědčení. Podle názoru žalovaného tak žalobkyně využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin

v Číně, aby svými tvrzeními vygradovala vlastní azylový příběh a vytvořila důvodné obavy z návratu do vlasti.

22. K možnosti vnitřního přesídlení žalovaný opětovně uvedl, že žalobkyně mohla využít k řešení své situace možnost přesídlení v rámci Číny. Dále připomněl, že žalobkyně vycestovala ze země přes Peking jako jedno z nejlépe strážných a kontrolovaných míst, jakož i skutečnost, že byl žalobkyni vydán na její pravou totožnost bez problémů cestovní pas s biometrickými údaji.
23. V tomto ohledu nevyhodnotil žalovaný jako rizikové ani skutečnosti, že žalobkyni již vypršelo turistické vízum do ČR, na které přicestovala, ani to, že se v českých médiích objevila zpráva o čínských žadatelích o azyl z náboženských důvodů. Žalovaný proto dovodil, že žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
24. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a § 14b odst. 1 zákona o azylu, rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako celku.

III. Žaloba

25. Žalobkyně ve své žalobě brojila proti napadenému rozhodnutí v plném rozsahu a navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k novému rozhodnutí.
26. Žalobkyně měla předně za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil zejména ustanovení § 3, § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), ustanovení § 12 písm. a), b) a § 14a zákona o azylu, jakož i článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, článek 3 Úmluvy proti mučení a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
27. Žalobkyně dále odkázala na skutečnosti, které uvedla při pohovorech konaných dne 25. 5. 2016 a 6. 12. 2016, které stručně shrnula. Dle jejího názoru byly jednoznačně naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, když žalobkyně splnila kritéria pro udělení azylu vyložená v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008. Splnění první podmínky je v případě žalobkyně nesporné, když v současné době žije v ČR. Žalobkyně má rovněž odůvodněný strach z pronásledování, a to z důvodu jejího náboženského vyznání. Žalobkyně je členkou neregistrované (domácí) křesťanské církve, přičemž její obavy z pronásledování jsou postaveny na racionálním základu. V důkazních materiálech k Číně je jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni razími v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, trestně stíháni a mučeni. Dle jejího názoru byly jednoznačně naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu Ženevské úmluvy i ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Ženevská úmluva nekonkretizuje jednu z podmínek přiznání mezinárodní ochrany jako skutečné,

prokazatelné pronásledování ze zmíněných důvodů, ale jako obavu z pronásledování. Žadatel

o mezinárodní ochranu nemusí být přímým objektem útoku, když postačuje, že má z takového útoku obavu. Žalobkyně prokazatelně poskytla relevantní důvody, proč se obává dalšího pobytu v zemi původu, a to na základě osobních zkušeností s pronásledováním a porušováním základních lidských práv.

28. Matka žalobkyně se musela dlouhodobě skrývat, bydliště žalobkyně bylo opakovaně prohledáno policií, byly jí odebrány náboženské materiály, počítač, byli zatčeni její spoluvěrci v jejím bezprostředním okolí, bylo jí znemožněno studium na vysoké škole, musela se stále stěhovat a skrývat pod hrozbou zatčení. Opatření, se kterými se žalobkyně mohla setkávat ve svém okolí (násilí ze strany policie, hrozba umístění do pracovních táborů, svévolného zadržení, odsouzení a uvěznění pro otevřené vyznávání víry, prohlídky obydlí, vypsání odměny na křesťany) svou povahou odpovídají excesivním opatřením uvedeným v rozsudcích Nejvyššího správního soudu. Újmu hrozící žalobkyni tak vzhledem k její intenzitě lze podřadit pod pojem pronásledování. Žalobkyně se několikrát stěhovala, avšak její situace s pronásledováním se vždy opakovala. Žalobkyně tak neměla možnost využít vnitřního přesídlení, neboť by bylo neúčelné. Z informací o zemi původu žalobkyně vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa i žalovanému, když v rámci jiných řízení byl čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech udělen azyl.
29. Splnění podmínky selhání ochrany v zemi původu poté prokazují kromě výpovědi žalobkyně i mnohé zprávy o dodržování lidských práv a svobod v Číně. Stát je původcem pronásledování křesťanů na území Číny a o selhání státní ochrany před tímto jednáním tedy nemůže být pochyb. Jelikož je selhání vnitrostátní ochrany obligatorní podmínkou pro udělení azylu, je zřejmé, že žalovaný tuto skutečnost vzal za prokázanou v jiných časově i skutkově shodných řízeních jiných čínských žadatelů o azyl. Vzhledem k příslušnosti žalobkyně k náboženské skupině systematicky pronásledované v zemi jeho původu, má tak žalobkyně odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů, přičemž se na ni nevztahuje vylučující klauzule ve smyslu ustanovení § 15 zákona o azylu.
30. V dalším žalobním bodě žalobkyně brojila proti důvodům neudělení humanitárního azylu. Žalobkyni nebylo zřejmé, proč se žalovanému jevílo jako humánní vystavit žalobkyni důvodnému riziku zatčení, mučení i zmizení ihned po příletu do Číny.
31. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně sdružila své námitky proti hodnocení důvodů pro udělení doplňkové ochrany. V případě žalobkyně existují zjevné důvodné obavy, že jí v případě jejího vrácení do Číny hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání, přičemž je dána taktéž hrozba usmrcení žalobkyně bez předchozího formálního procesu. Tyto obavy jsou zřejmé z důvěryhodných zdrojů, dle kterých v Číně po návratu do země žadatelé o mezinárodní ochranu mizí, jsou vězněni a mučeni. Žalobkyně

poukázala na to, že je ve správním spisu založena informace Ministerstva zahraničních věcí z roku 2015, která vychází ze zprávy Velvyslanectví ČR v Pekingu. Žalovaný však tuto zprávu odmítl využít jako podklad. Podle obsahu této zprávy je však nutno udělit doplňkovou ochranu. Pokud žalovaný neprovedl tzv. test reálného rizika, je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

32. K důvodným obavám z návratu do země původu žalobkyně odkázala na judikaturu ESLPv Spojené království ze dne 7. 7. 1989 a věc a ostatní proti Švédsku. Dle žalovaného však nelze ani pronásledování a dlouhodobou hrozbu zadržení a nelidského zacházení žalobkyně pro její náboženství považovat za útok na její lidská práva. Dle žalobkyně bylo na žalovaném, aby prokázal, že by její osobě po návratu do země původu skutečně nebezpečí ze strany čínských orgánů ve formě nelidského a ponižujícího jednání nehrozilo. O obavě z návratu a k možnosti zmizení osob na území Číny hovoří také celé spektrum žalobkyní doložených důkazů, jejichž překlad si žalovaný pro údajnou hospodárnost řízení nezajistil. Jedním ze zmíněných důkazů je např. příběh nositele Nobelovy ceny Žalobkyně by v otázce svých obav z návratu chtěl zmínit především příběh jeho manželky, která po smrti manžela skutečně zmizela, byť se na rozdíl od žalobce jednalo o veřejně známou osobnost, která je postrádána větším spektrem osob. Doplňková ochrana se totiž udělí již v situaci, kdy jsou podstatné důvody domnívat se, že porušení tohoto zákazu v případě vydání hrozí.
33. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítala souhrnným i zvláštním způsobem nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje jednak v jeho textových a formulačních nedostacích (identické či zkopírované pasáže), jednak v obsahové rozpornosti. Nelze akceptovat, aby žalovaný doslovně kopíroval několikrát své předchozí části odůvodnění, neboť takový postup se nejen zcela příčí logice, ale rovněž nemůže být výsledkem takového postupu nic jiného, než vytvoření zcela nesrozumitelného odůvodnění rozhodnutí.
34. Žalobkyně se dále ohradila proti způsobu, jakým žalovaný nakládal s jejími doloženými materiály. Poukázal na zjevný rozpor mezi tvrzeními žalovaného, že na jedné straně neprováděl překlad těchto materiálů, avšak na druhé straně tvrdí, že je zcela zjevně zřejmé, že obsah těchto materiálů (se kterými se pro absenci překladu nemohl seznámit) je zcela totožného obsahu a závěrů, jako materiály opatřené žalovaným. Je přitom povinností žalovaného se s materiály seznámit a nepřenášet břemeno provádění důkazů na žalobkyni. Z důvodu neurčitého vymezení důkazů, které sloužily jako podklad pro vydání rozhodnutí, nelze než uzavřít, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tvrzení žalovaného jsou nepravdivé, vnitřně nekonzistentní a rozporné. Závěry žalovaného o podmínkách náboženských menšin v Číně jsou rovněž zcela rozporné a nelogické. Žalovaný svými formulacemi popřel provedené důkazy a nedržel se faktů. Skutkové závěry, které žalovaný učinil o Číně nelze vůbec z napadeného rozhodnutí zjistit, když žalovaný neučinil žádné pozitivní skutkové zjištění.
35. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nepřezkoumatelné rovněž z důvodu, že téměř shodné důvody, které zřejmě vedly žalovaného k zamítnutí žádosti žalobkyně, vedly k udělení azylu ve věcech skutkově i časově obdobných.

36. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla, že je napadené rozhodnutí nezákonné. V tomto ohledu označila konkrétní vady napadeného rozhodnutí (které již jednou zmínila v souvislosti s namítanou nepřezkoumatelností) spočívající mj. v nezhodnocení předložených důkazních materiálů, které mělo za následek nesprávné vyhodnocení věrohodnosti žalobkyně, dále v neprovedení důkazu zprávou Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 vypovídající o zatýkání i mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu a v hodnocení zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2016 (překonání tam citovaného rozhodnutí britského soudu rozhodnutím Upper Tribunal ve Spojeném království Velké Británie, č. j. AA/05877/2014, z 8. 12. 2015).
37. Žalobkyně rovněž podotkla, že vzhledem k tomu, že je její církev poměrně rozšířená a známá, nebyl problém sehnat si více dostupných materiálů, případně si pořídit překlady materiálů doložených žalobkyní. Oprávněnost obav žalobkyně vyplývá také z dalších materiálů, např. z článku *Sixty Christians Apply for Political Asylum in Czech Republic*, publikovaný rovněž na internetu zpravodajským webem HUFFPOST, nebo CHRISTIAN DAILY svým článkem *Tortured Chinese Christian testifies he asked God to make him a martyr* ze dne 23. 8. 2016.
38. Co se týká protokolace prováděné žalovaným v průběhu pohovorů, žalobkyně namítla, že zejména v důsledku nepřesných překladů z čínského jazyka vykazuje protokolace na některých místech nedostatky plynoucí mj. z neporozumění otázky či překladu. Věrohodnost výpovědi dokládá skutečnost, že žalobkyně na všechny otázky žalovaného bez váhání odpověděla a nelze dovodit, že by cokoli záměrně tajila.
39. Žalobkyně považovala za nepřípustné, aby žalovaný vycházel z ničím nepodložených teorií a domněnek a označoval žalobkyni jako ekonomického migranta. Neexistuje jediný relevantní důvod, proč by žalobkyně nemohla v souladu s platnými zákony pracovat. Naprosto nepodložené a irelevantní jsou také neurčité domněnky žalovaného o tvrzené organizované skupině cestující do Zastávky u Brna.
40. Žalobkyně sama popsala osobní zážitky, kdy se setkala ona, členové její rodiny nebo spoluvěrci s pronásledováním. Vzhledem k tomu, že žalovaný vzal příslušnost žalobkyně k církvi za prokázanou, měl vzhledem k objektivním informacím i subjektivním zážitkům žalobkyně uzavřít, že je žalobkyně oprávněna využít institutu mezinárodní ochrany.
41. Žalovaný dále zpochybnil věrohodnost žalobkyně na základě toho, že neinformovala o nepravdivých skutečnostech správní orgán ani cizineckou policii z vlastního rozhodnutí a bezprostředně po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně má za to, že o tomto řádně sám informovala, když předložila svou žádost o azyl a vízum, kde byly uvedeny odlišné informace. Při odkrývání nesrovnalostí v dokumentaci žalobkyně se žalovaným spolupracovala a uváděla informace pravdivé. Žalobkyně neměla jinou možnost, jak prchnout ze své vlasti. Pokud jde o podmínky vydání pasu, žalobkyně se domnívala, že jí byl pas vydán, jelikož se pasy vydávají v jiném obvodu města než tam, kde s rodinou bydlela. Žalobkyně nikdy netvrdila, že za svou víru byla oficiálně stíhána. I v případě oficiálního stíhání pro její víru by však nebylo možné očekávat oficiální žádost čínské vlády o její vydání.

42. Dále žalobkyně namítla další procesní vady, které podle jejího názoru měly vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Žalobkyni nebylo doručeno ani přes její písemnou žádost napadené rozhodnutí v čínském jazyce a nebylo jí ani celé přetlumočeno do čínského jazyka. Tím bylo rovněž porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť neměla možnost se s napadeným rozhodnutím řádně seznámit za účelem efektivního využití opravných prostředků.

IV. Vyjádření žalovaného

43. Ve svém vyjádření ze dne 25. 5. 2018 žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé zákonné ustanovení. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť správně zjistil skutkový stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně uvedla, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
44. Velmi podrobně rovněž vysvětlil, proč u žalobkyně neshledal tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu žalobkyně. Žalovaný sice uvedl, že nepochybně věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, přesto byl nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. Žalovaný za účelem zjištění skutečného stavu věci provedl se žalobkyní dva pohovory, ve kterých měla možnost objasnit důvody a okolnosti, které ji vedly k podání žádosti, v jejich rámci však žalobkyně odpovídala mnohdy vyhýbavě a velmi obecně. Přestože žalobkyně mluvila o rozsáhlém pronásledování, při zařizování víza, cestovního dokladu či následném legálním vycestování neměla žádné problémy. K tomuto žalovaný odkázal na rozsudek ESLP ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16)
45. Mezi podklady žalovaný zařadil dostatečné spektrum aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci. V rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály mezi podklady pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Byl přesvědčen, že žalobkyni svým postupem na jejích právech nezkrátil a jednal i v souladu se související judikaturou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017 č. j. 1 Azs 227/2017 – 33).
46. Pokud správní orgán shledal materiály doložené žalobkyní jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný, zejména disponoval-li a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaných. Informace, ze kterých při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel, naplňují požadavky formulované např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008, či v ustanovení § 23c zákona o azylu.

47. Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností žalovaný konstatoval, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti v zemi původu ohrožena nebyla. Problémy, kterým žalobkyně dle jejích výpovědí čelila, nedosahovaly intenzity pronásledování.
48. Žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, když při posouzení situace žalobkyně nepřekročil meze správního uvážení.
49. Ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ustanovení § 14a zákona o azylu odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, sp. zn. 5 Azs 80/2007, a ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 5 Azs 232/2005. Až do doby vycestování nebo minimálně v tomto momentě měly čínské státní orgány dostatek možností žalobkyni zadržet, pokud by o její osobu měly skutečný zájem, jak žalobkyně tvrdila. Sdělení žalobkyně o nepropojenosti jednotlivých složek orgánů, s nimiž vešla do kontaktu, žalovaný vyhodnotil jako nepřesvědčivé a znevěrohodňující výpověď žalobkyně o intenzivním zájmu čínských orgánů o ni.
50. K opakovanému citování pasáží napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že jsou pasáže uvedeny zvláště u zdůvodnění neudělení azylu a u zdůvodnění neudělení doplňkové ochrany. Tato skutečnost nadto nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí.
51. Dle žalovaného je to poté sama komunita čínských občanů, která aktivně medializuje svůj azylový příběh. Žalovaný nikdy nebyl iniciátorem žádné z medializací a nikdy neposkytl médiím žádné konkrétní informace o podaných žádostech.
52. Jako lichou vyhodnotil žalovaný námitku neumožnění seznámit se s rozhodnutím v rodném jazyce žalobkyně, přičemž odkázal na protokol o předání rozhodnutí, dle kterého byla úkonu přítomna i tlumočnice do jazyka čínského. U každého pohovoru se žalobkyní byl rovněž přítomen tlumočník pro jazyk čínský a žalobkyně neměla vůči protokolaci a překladům žádné námitky, což nesvědčí o tom, že by měla námitky o kvalitě tlumočení, které by žalovaný nezaznamenal.
53. Stran rozhodnutí o jiných žádostech o mezinárodní ochranu žalovaný uvedl, že je každá žádost posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností.
Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalovaný shledal stejné typové znaky u dalších žádostí o mezinárodní ochranu podaných členy dobře organizované skupiny, kteří spolu se žalobkyní o mezinárodní ochranu v průběhu zhruba jednoho roku požádali.
54. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně

55. Žalobkyně ve své obsáhlé replice ze dne 18. 6. 2018 konkretizovala své žalobní argumenty a reagovala na argumentaci žalovaného.
56. Především k samotnému pojmu pronásledování poukázala na to, že by mělo být hodnoceno podle intenzity jednání pronásledovatelů. Dále žalobkyně označila několik zdrojů jako zprávy o zemi původu, jimiž navrhla provést dokazování při jednání soudu (zpráva Open Doors, zpráva Schweizerische Flüchtlingshilfe, Human Rights Watch - World report 2018

a připojená vyjádření soukromých osob – odborníků na situaci v Číně). Dalšími návrhy na dokazování byl také výňatek z Trestního zákoníku ČLR (čl. 300), zpráva U.S. Department of State – Country Report on Human Rights Practices a zpráva New York Times, že čínská vláda omezila prodej Biblí. Dále žalobkyně navrhla jako důkaz ještě rozhovor s Ethanem Gutmanem o jeho knize „The Slaughter, Mass Killings, Organ Harvesting and China’s Secret Solution to Its Dissident Problem“, vyjádření Davida Kilgoura (experta na lidská práva v Číně) a konečně článek China Aid o zpřísnění postihů a četnosti kontrol nedovoleného zacházení.

57. K argumentům žalovaného žalobkyně především uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezkoumal konkrétní okolnosti tohoto případu. Pokud by reflektoval konkrétní okolnosti daného případu, shledal by důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či alespoň k udělení doplňkové ochrany. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014 - 35, citované žalovaným, kterým byla odmítnuta kasační stížnost pro nepřijatelnost, žalobkyně považuje za nepřiléhavé, a tudíž nepoužitelné pro daný případ. Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku pak považuje žalobkyně rovněž za nepřiléhavý a pro svou věc nepoužitelný. Právní řád ČR nezná institut snížené věrohodnosti účastníka nebo svědka. Lze proto buď konstatovat, že výpověď je věrohodná, což žalovaný učinil, nebo posoudit výpověď jako nevěrohodnou.
58. Žalobkyně nemohla využít pro řešení své situace vnitřního přesídlení v rámci Čínské lidové republiky, jelikož situace křesťanských uprchlíků je, jak žalobkyně i dokládala navrženými důkazy, ve všech provinciích Čínské lidové republiky neutěšená. Pokud měl žalovaný za to, že žalobkyně tuto možnost měla, bylo na něm, aby tyto své závěry zdůvodnil.
59. Žalovaný dle žalobkyně taktéž nezdůvodnil, proč nedošlo k překladu žalobkyniných poskytnutých materiálů. Žalobkyně měla za to, že si žalovaný neopatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
60. Žalobkyně dále mohla být asi těžko s obsahem rozhodnutí, které je ji způsobilé vydat zpět do její země původu a vystavit tak trvalému porušování jejích lidských práv, řádně seznámena pouze prostřednictvím tlumočnicka přítomného úkonu předání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je značně obsáhlé a během tak krátkého časového úseku, kdy proběhlo předání napadeného rozhodnutí, nemohl tlumočnick žalobkyni „řádně seznámit“ s napadeným rozhodnutím.

VI. Posouzení věci krajským soudem

61. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze

dne

26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit

pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“ S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

62. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

63. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

64. Ze spisové dokumentace žalovaného vyplývá, že žalobkyně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně a následně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 18. 3. 2016. Následně s ní byl proveden pohovor dne 25. 5. 2016 a doplňující pohovor dne 6. 12. 2016. Žalobkyně do spisu založila materiály z internetových zdrojů v čínském jazyce. Ve správním spisu je dále založen český a čínský překlad Zprávy MV Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016, český a čínský překlad Zprávy MZV Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 – Zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015, český a čínský překlad Výroční zprávy MZV Spojených států amerických o svobodě vyznání za rok 2015 – Čína z 10. 8. 2016, český a čínský překlad Výroční zprávy 2015 China Aid Association – Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou z března 2016, český a čínský překlad Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 z 12. 1. 2017, český a čínský překlad Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Čína z 24. 1. 2017, český a čínský překlad Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína z 24. 2. 2016, Informace OAMP – Čína, Církev Boha všemohoucího – Historie, struktura a věrouka, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 4. 4. 2017, vyjádření žalobkyně v čínském jazyce ze dne 18. 4. 2017, překlad předmětného vyjádření do češtiny, vyjádření zástupkyně žalobkyně a doplnění podkladů ze dne 19. 4. 2017, napadené rozhodnutí ze dne 7. 2. 2018, protokol o předání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 28. 2. 2018.

65. Krajskému soudu je v souvislosti s nyní řešenou problematikou z jeho vlastní činnosti podrobně znám obsah Zprávy o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany veřejnou ochránkyní práv, sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ, č. j. KVOP-46235/2018 (dále též „Zpráva“), jejíž relevantní pasáže obsáhle citoval již ve svém rozhodnutí ze dne 12. 6. 2019, č. j. 41 Az 3/2018 – 217, takto: „Krajský soud pak uvádí, že žalobkyně do spisu založila Zprávu o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany Veřejnou ochránkyní práv, kterou provedl důkaz v rámci soudního jednání a z níž

vyplývaly tyto podstatné skutečnosti: OAMP ve svých rozhodnutích činí nedůvodné rozdíly mezi úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu. OAMP formuloval odůvodnění jednotlivých rozhodnutí tak, že nelze rozlišit, proč v konkrétních případech byla či nebyla udělena mezinárodní ochrana. Je nezbytné, aby bylo z jednotlivých odůvodnění zřejmé, že OAMP posoudil individuální okolnosti konkrétního žadatele a své závěry o důvodnosti nebo naopak nedůvodnosti jeho žádosti stáhl k těmto individuálním okolnostem. Takové úvahy v jednotlivých rozhodnutích zpravidla chybí. Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, v příkrém rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.

66. 46. OAMP pochybil ve způsobu hodnocení věrohodnosti jednotlivých žadatelů. Při posuzování věrohodnosti je klíčovou povinností správního orgánu postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohlednění skutečností významných pro posouzení samotné žádosti o mezinárodní ochranu, a své negativní závěry náležitě odůvodnit. OAMP tuto povinnost porušil.
67. 47. OAMP nepodnikl žádné kroky vedoucí k identifikaci možných obětí mučení či jiných forem špatného zacházení. OAMP tato tvrzení zpochybňuje, aniž by žadatelům nabídl provedení lékařského či psychologického vyšetření nebo je o této možnosti alespoň informoval.
68. 48. Ve vztahu k naplnění požadavků ohledně důkazního břemene a důkazního standardu v řízení o mezinárodní ochraně OAMP pochybil. Své závěry o neexistenci přiměřené pravděpodobnosti pronásledování neopírá OAMP o relevantní informace o zemi původu vztahující se ke konkrétním skutkovým okolnostem jednotlivých případů, a zároveň se dostatečně nezaměřuje na hodnocení budoucího rizika pronásledování.
69. 49. Posouzení možnosti vnitřního přesídlení ze strany OAMP je v jednotlivých rozhodnutích naprosto nedostatečné, neboť neodpovídá podmínkám kladeným na taková posouzení kvalifikační směrnici a judikaturou. Strohé konstatování, že problémy žadatelů byly omezeny pouze na určité území, bez dalšího nepostačuje k přijetí závěru o možnosti žadatelů předejít pronásledování přestěhováním se na jiné místo v rámci Číny. Závěr o možnosti vnitřního přesídlení nebyl vůbec posouzen na podkladě informací o zemi původu, ale byl pouhou domněnkou OAMP nepodloženou důkazy. Takový závěr je nepřezkoumatelný.
70. 50. OAMP nesprávně pracoval s informacemi o zemi původu žadatelů o azyl. Ačkoliv zprávy o situaci křesťanů v Číně shromážděné OAMP byly do značné míry po obsahové stránce relevantní, v rozporu s čl. 4 odst. 3 písm. a) a c) kvalifikační směrnice nepokrývají celou řadu otázek nutných pro posouzení potřeby mezinárodní ochrany. Naprostá většina informací o zemi původu byla zastaralá, neboť kromě zprávy Ministerstva vnitra Spojeného království o čínských křesťanech existovaly ke dni vydání rozhodnutí minimálně o rok aktuálnější zprávy. Byl tak porušen i požadavek čl. 8 odst. 2 procedurální směrnice na obstarání aktuálních a přesných informací o zemi původu. OAMP využil pro všechny žadatele totožné informace o zemi původu, s výjimkou informace OAMP, která se vždy vztahuje k obecným informacím o konkrétní církvi.

71. 51. Z uvedené zprávy Veřejné ochránkyně práv pak cituje krajský soud dále následující:
72. 52. Po prostudování jednotlivých rozhodnutí o mezinárodní ochranu jsem dospěla k závěru, že své povinnosti rozhodovat podobné případy stejně OAMP v případě skupiny žadatelů z Číny nedostál. Naopak na základě velmi podobných skutkových okolností a v kontextu totožných informací o zemi původu došlo v některých případech k udělení mezinárodní ochrany, neprostá většina žádostí však byla zamítnuta.
73. 53. Z přijatých rozhodnutí musí však být vždy jasné patrné, co k odlišným rozhodnutím správní orgán v jednotlivých případech vedlo. Tak tomu u posuzovaných rozhodnutí není.
Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, aniž by byly přizpůsobeny konkrétním okolnostem případu. Naopak části obsahující individualizaci odůvodnění neudělení ochrany v řadě případů takřka chybějí, v příkrém rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.
74. 54. Považuji za problematické, že je celá výše uvedená argumentace obsažena jak v pozitivních, tak v negativních rozhodnutích. V rozhodnutích, kterými azyl nebyl udělen, tyto argumenty působí jako klíčové pro negativní závěr OAMP o žádosti. V pozitivních rozhodnutích přitom došlo k udělení azylu bez zdůvodnění, proč vyjmenované okolnosti nakonec v hodnocení OAMP nesehrály žádnou roli.
75. 55. Ve skutečnosti se ani po prostudování všech rozhodnutí nedá zjistit, z jakého důvodu byla některým žadatelům mezinárodní ochrana udělena a některým nikoliv.
76. 56. Veřejná ochránkyně práv zdůraznila, že ani v jednom případě OAMP nezpochybnil, že je daný žadatel členem církve, o které to tvrdí.
77. 57. V případě osmi žadatelů, kterým OAMP mezinárodní ochranu udělil, bylo součástí odůvodnění: „Původcem negativního jednání vůči jmenované[mu] byly přitom zcela jednoznačně čínské bezpečnostní složky a dle správního orgánu s ohledem na výše citované informace o situaci v oblasti lidských práv v Číně a zejména stavu náboženské svobody nelze očekávat, že by žadatelce [žadatel] v případě, že by se na ně obrátil[a], byly případné nadřízené čínské složky ochotné a schopné poskytnout ochranu jejich [jeho] základních lidských práv před nezákonným jednáním jím složek podřízených“.
78. 58. Rovněž neúspěšní žadatelé však v průběhu celého řízení vyjadřovali obavu z policejního násilí a uváděli, že byli sledováni či kontaktováni čínskými bezpečnostními složkami, někteří byli dokonce již vzati do vazby a vyslýcháni, přičemž tyto výsledky měly podobný průběh jako v případě úspěšných žadatelů. Není tak vůbec jasné, jak mohl správní orgán na základě v zásadě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná. Pokud jde o zatčení a vyslýchání těchto neúspěšných žadatelů, OAMP v něm pouze uvedl: „jednání policistů vůči žadatelce [žadatel] překročil akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o jediný konkrétní incident. V této argumentaci považovala Veřejná ochránkyně práv za nutné zdůraznit, že i jediný incident může představovat pronásledování, je-li svou povahou dostatečně závažné.“

79. 59. *Dále soud ze zprávy cituje, že pokud jde o údajnou organizovanost příchodu žadatelů, argumentace OAMP je problematická hned z několika důvodů. 1. Závěry OAMP nemají žádnou oporu v objektivních důkazech, ve výpovědích jednotlivých žadatelů nebo shromážděných informacích o zemi původu, ale vycházejí pouze ze subjektivního přesvědčení a ničím nepodložených domněnek.*“
80. Krajský soud se rovněž v rámci své vlastní činnosti seznámil s obsahem Zprávy Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, když již ve svém rozhodnutí ze dne 12. 6. 2019,
č. j. 41 Az 3/2018 – 217, uvedl, že z této zprávy „(...) vyplynulo, že Amnesty International je znepokojena informací, že většina žádostí o azyl Číňanů křesťanského vyznání byla v ČR zamítnuta.
Z výzkumu Amnesty International, které mělo ministerstvo vnitra při svém rozhodování k dispozici, jednoznačně vyplývá, že občané Číny, kteří jsou křesťanského vyznání, čelí ve své zemi pronásledování a perzekucím. Už v roce 2013 odstartovala kampaň za ničení kostelů a odstraňování křesťanských křížů z budov. Právník, který nabídl pastorům pomoc i samotní členové církve čelí zastrašování, absurdním obviněním a vykonstruovaným procesům. 1. února 2018 navíc vstoupila v platnost nařízení, která úřadům zvyšují pravomoci monitorovat, sledovat a potenciálně postihovat některé náboženské praktiky. Ještě více se tak zvyšuje státní kontrola nad všemi aspekty náboženského vyznání. Nadále hrozí, že pravidla zdůrazňující národní bezpečnost s cílem omezit „infiltraci a extremismus“, mohou být zneužita k dalšímu omezování práv na svobodu náboženského vyznání a víry. Čína pečlivě monitoruje své občany, kteří jsou v zahraničí. Jako vlastizrádce bere ty, kteří v jiné zemi kritizují režim – třeba tím, že požádají o azyl. Například i etničtí Ujgurové, jejichž náboženství je Islám, čelili po nucených návratech do Číny zatýkání, mučení a obvinění ze „zrady rodné země“. Fakt, že lidé žádají v zahraničí o azyl, bere čínská vláda jako důvod k obvinění z trestného činu nebo pokusu o něj.“
81. Z hlediska zjištěného skutkového stavu, který se opírá o podklady obsažené ve správním spisu a skutečnosti mající podklad ve vlastní činnosti zdejšího soudu, krajský soud předesílá, že příběh žalobkyně představuje skutkově i právně komplexní případ pro posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Důvodem je skutečnost, která je mezi stranami nesporná, že totiž příslušnost ke křesťanským sektám je v Číně zakázána a stíhána, přičemž žalobkyně se hlásí k jedné ze zakázaných křesťanských sekt. Předmětem sporu mezi účastníky je tedy otázka individuálního rozměru pronásledování žalobkyně či eventuálně pravděpodobnost důvodnosti jejích obav z návratu do země původu.
82. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění, přičemž zvolené rozdělení sice zcela neodpovídá struktuře zpracování podané žaloby, ovšem podle přesvědčení krajského soudu lépe reflektuje povahu věci a logiku soudního přezkumu ve správním soudnictví.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vady řízení

83. V úvodu krajský soud předesílá, že přitakal žalobkyni v její obecné námitce, že napadené rozhodnutí je vystavěno na velmi paušalizované argumentaci. Lze podotknout, že je tento přístup žalovaného patrný zejm. při srovnání argumentace užitě ke zdůvodnění otázky pronásledování a otázky nebezpečí vzniku vážné újmy jako podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Napadené rozhodnutí zde skutečně reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Šablonovitý charakter odůvodnění však ještě nemá *a priori* za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového přístupu dojde k nezohlednění rozhodných aspektů případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či dokonce pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost).
84. Uvedený přístup žalovaného se projevuje zejm. při zdůvodnění práce s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyní namítané formulace, které se jeví kontradiktorně, jsou ve skutečnosti často spíše důsledkem paušalizovaného charakteru odůvodnění využívajícího zavedené typové odstavce z jiných rozhodnutí. Krajský soud v tomto ohledu nemá za to, že by tyto vady způsobovaly úplnou nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, ale nepochybně může jít o vady řízení, pokud by v rozporu s vyjádřením žalovaného jím shromážděné podklady nebyly dostatečné.
85. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný k podkladům předložených žalobkyní uvedl toliko to, že tyto podklady mají zjevně totožný obsah jako podklady obstarané ze strany žalovaného, případně tyto nezahrnují žádné informace o cíleném pronásledování žalobkyně ze strany čínských státních orgánů, tudíž je shledal nadbytečnými. Žalobkyně zcela logicky dovodila, že za této situace se s nimi žalovaný samozřejmě nemohl seznámit a jeho tvrzení, že tyto materiály jsou „totožného obsahu a závěrů“ jako materiály založené do spisu žalovaným, nemá oporu v přímých poznatcích správního orgánu. Krajský soud dává za pravdu žalobkyni, že tento závěr skutečně logickou oporu v práci s podklady pro rozhodnutí postrádá. Krajský soud není toho názoru, že žalovaný nezbytně musel zařadit tyto materiály k podkladům pro rozhodnutí, ale pokud tak neučinil, měl svůj postup logicky a věcně vysvětlit. Určitě nestačí zdůvodnění, že se předložené materiály neměly vztahovat přímo k osobě žalobkyně tím způsobem, že by v nich byla uvedena její osoba. Lze v tomto ohledu připomenout, že žalovaný mohl vyžadovat od žalobkyně, aby si předkládané podklady nechala přeložit na vlastní náklady a předložila je žalovanému jak v originále, tak i v českém překladu.
86. Z hlediska zjištění skutkového stavu věci krajský soud uvádí, že žalovaný shromáždil ve správním spisu dostatečný materiál pro posouzení poměrů v zemi původu (náboženská svoboda v Číně atd.) k datu vydání napadeného rozhodnutí. Nicméně z hlediska hodnocení otázky pronásledování v případě návratu žalobkyně do Číny či možnosti vnitřního přesídlení již podklady ve správním spisu nelze považovat za dostatečné. Co se v tomto ohledu týká relevantní právní úpravy, krajský soud poukazuje na preambuli kvalifikační směrnice (bod 27), podle níž platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná. Žalovaný při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobce by

se odehrávalo pouze na území provincie, a tím pádem tedy žalobkyni nic nebrání, aby se přestěhovala jinam. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

87. Co se týká závěrů žalovaného o ekonomických důvodech žalobkyně pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i bezproblémového vycestování ze země původu, krajský soud k tomu uvádí, že považuje tyto závěry za nedostatečně zdůvodněné. Uvedené závěry současně představují premisy pro závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně. Žalovaný si skutečně v napadeném rozhodnutí poněkud protiřečí, neboť nejprve shledal, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a výpověď o poměrech v Číně a jejích konkrétních potížích, aby dále uzavřel, že určité faktory snižují její věrohodnost ve vztahu ke skutečným důvodům vycestování a žádosti o mezinárodní ochranu.
88. Krajský soud zdůrazňuje, že z azylového příběhu žalobkyně jednoznačně nevyplývá, že by měla do ČR přicestovat čistě a pouze z ekonomických důvodů. Krajský soud uznává, že úvaha o ekonomickém motivu příjezdu žalobkyně není zcela zcestná, ovšem je třeba ji odůvodnit konkrétními věcnými argumenty založenými na skutkovém stavu zjištěném v řízení, a nikoliv pouze na domněnkách či spekulacích, jak to učinil žalovaný. Proto závěr žalovaného o pravděpodobném ekonomickém motivu příjezdu žalobkyně v této podobě neobstojí.
89. Jak vyplývá i ze Zprávy veřejné ochránkyně práv, závěr o bezproblémovém vycestování na základě cestovního dokladu vystaveného na pravou totožnost žadatele je obsažen také ve všech rozhodnutích, jimiž žalovaný v obdobných případech čínských žadatelů z křesťanských církví udělil mezinárodní ochranu ve formě azylu, a tudíž ani tato skutečnost nemůže být dobrým důvodem pro shledání věrohodnosti či nevěrohodnosti obdobného azylového příběhu. Pokud takový závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně na uvedených premisách žalovaný učinil, pak ho řádně a přesvědčivě nezdůvodnil.
90. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 – 77, ve kterých uvedl: „Žalovaný by tedy mohl označit za nevěrohodná jednotlivá stěžovatelova tvrzení či by jej mohl označit za celkově nevěrohodného, to však pouze z důvodu jeho nevěrohodnosti v relevantních aspektech jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nevěrohodnost stěžovatele by bylo možno založit na otázce jeho deklarované příslušnosti k církvi či na okolnostech údajných incidentů, které údajně vedly k jeho odchodu ze země původu (pocit, že je odposloucháván, údajné sledování či neúspěšná návštěva policie). Z ničeho však neplyne, že by jej bylo možno označit za nevěrohodného pouze na základě uvádění nepravdivých skutečností v souvislosti se snahou vycestovat ze země původu. Takový závěr by bylo možno postavit leda na značně zkratkovitě úvaze, že kdo lže jednou, lže vždycky. Taková úvaha však zcela odhlíží od kontextu prvního uvádění nepravdivých údajů.

91. [45] Stěžovateli je totiž možno přitakat, že je pochopitelné, pokud v žádosti o vízum neuváděl takové údaje, které by vedly k jejímu zamítnutí, a tedy k nevystavení ze země původu. Je i pochopitelné, že stejně postupoval, dokud nebyl fakticky i právně na území ČR. Jeho nevěrohodnost tedy nelze založit ani jen na tom, že nepravdivé údaje obsažené v žádosti o turistické vízum zopakoval i při příletu do Prahy. Jeho nevěrohodnost by bylo možno založit teprve na tom, pokud by si navzájem odporovala jeho vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu se skutečnostmi o zemi původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.
92. [46] Stejně tak nelze jeho nevěrohodnost založit na tom, že mu trvalo několik dní, než docestoval z Prahy do zařízení žalovaného v Zastávce u Brna. Časová prodleva mezi vstupem na území ČR a podáním žádosti o azyl může být jistě indicií pro zjištění, zda cizinec ve skutečnosti nepřicestoval z azylově irelevantních důvodů a o mezinárodní ochranu nepožádal až v situaci, kdy v ní vidí poslední možnost pro legalizaci svého pobytu. Plyne to např. z právní věty rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81: „Přestože stěžovatel zřejmě byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů, nemohl mu být azyl udělen za situace, kdy o azyl požádal až po čtyřech letech nelegálního pobytu v České republice, nadto z důvodů odlišných, které jej z ochrany formou azylu diskvalifikovaly (zde hrozícího správního vyhoštění). O azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“ I z citované právní věty je však zjevné, že vliv na důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu zde měla prodleva v řádu let (ostatně ani taková prodleva sama o sobě udělení mezinárodní ochrany nevylučuje), zatímco v nyní posuzovaném případě uplynulo mezi stěžovatelovým příletem do ČR a podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze šest dnů, což nelze hodnotit jako nepřiměřené prodloužení.“
93. Indicie obsažené v napadeném rozhodnutí týkající se bezproblémovosti a údajné organizovanosti odchodu žalobkyně z Číny mohou skutečně naznačovat, že žalobkyně fakticky není v zemi svého původu pronásledováním ohrožena či dokonce že její odchod byl organizován z důvodů, které by udělení mezinárodní ochrany vylučovaly. V nynější podobě jsou však v rozhodnutí žalovaného uvedeny pouze v podobě indicií a nedorečených náznaků, které nelze soudně přezkoumat. Rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu stíženo vadou nepřezkoumatelnosti a již z toho důvodu je měl krajský soud zrušit.
94. Lze tedy uzavřít, že důvody předestřené žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit závěr. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobkyně nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením krajského soudu. V tomto ohledu není ani případné srovnání předmětné kauzy s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na nějž se žalovaný odkazoval. Stěžovatelka v této věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k jiné zakázané křesťanské církvi (Církev Všemohoucího Boha), a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. Evropský soud pro lidská práva nicméně v odůvodnění rozsudku dal za pravdu švýcarským orgánům, které vyhodnotily příběh stěžovatelky jako zcela

nevěrohodný s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha.

95. Krajský soud se k námitce žalobkyně dále zabýval i otázkou, zda napadené rozhodnutí ob stojí z hlediska principu předvídatelnosti. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu platí, že *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
96. Zásada předvídatelnosti, která vyplývá z tohoto ustanovení pro rozhodování ve správním řízení, je v přirozené kolizi se zásadou individualizace a konkretizace působení právní normy na skutkový děj. Lze říci, že obecně vzato je třeba každý právní případ posuzovat individuálně, ovšem v obdobných případech by mělo být právní řešení obdobné (treat like cases alike), což odpovídá rovněž zásadám férového procesu.
97. Jak vyplývá ze Zprávy veřejné ochránkyně práv a je to i obecně veřejně známou skutečností mezi účastníky nespornou, žalovaný v téže době řešil žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané skupinou čínských žadatelů o azyl, kteří se hlásí k některé z křesťanských církví. V osmi případech bylo žadatelům vyhověno, přičemž v ostatních případech žalovaný žádosti – podobně jako v případě žalobkyně – zamítl.
98. Krajský soud považuje Zprávu veřejné ochránkyně práv, která měla k dispozici všechny správní spisy k jednotlivým rozhodnutím, za dostatečně objektivní zdroj informací v tom směru, že vypovídá o srovnání klíčových skutkových okolností jednotlivých případů i srovnání argumentace žalovaného v jednotlivých rozhodnutích.
99. Podle názoru krajského soudu sice lze v zásadě souhlasit se žalovaným v tom, že tuto skupinu žadatelů o mezinárodní ochranu pojí určité společné znaky, především doba příjezdu, příslušnost ke křesťanskému vyznání, přílet do ČR na základě platných dokladů vystavených na osobu žadatele atd. Sám žalovaný tedy tvrdí, že skupina těchto případů je obdobná, přičemž tuto obdobnost vyjádřil nezaměnitelně i tím, že ve svých rozhodnutích používá obdobnou argumentaci k jednotlivým rovinám azylových příběhů těchto žadatelů. Na druhé straně ale žalovaný bez jednoznačně vyjádřeného, identifikovaného a zdůvodněného rozhodovacího důvodu vyhověl osmi žádostem a udělil této skupině čínských žadatelů azyl.
100. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný vycházel z toho, že jde o organizovanou a propojenou skupinu žadatelů spojených zemí původu, příslušností ke křesťanským sektám a dobou příjezdu, tedy uzavřenou množinu obdobných případů. Podle názoru krajského soudu bylo povinností žalovaného na základě principu předvídatelnosti a zákazu svévole mezi jednotlivými skupinami případů lépe rozlišovat a vysvětlit, co je rozhodujícím kritériem pro udělení azylu v těchto případech.
101. V tomto ohledu je krajský soud ve shodě s právním závěrem veřejné ochránkyně práv, která dovodila, že pokud tak žalovaný neučinil, nedostál své povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, přičemž to činí napadené rozhodnutí

nepřezkoumatelným

pro nedostatek důvodů dle ustanovení §76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

102. Co se týká namítaných vad řízení, které podle žalobkyně měly za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, krajský soud uvádí následující.
103. Zdejší soud nedal žalobkyni za pravdu ohledně namítané vady řízení, že žalovaný měl zajistit překlad napadeného rozhodnutí do čínského jazyka. Žalobkyně v tomto směru adresovala žalovanému svou žádost ze dne 20. 2. 2018. Podle ustanovení § 22 odst. 1 až 3 zákona o azylu platí, že účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočnicka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočnicka podle své volby.
104. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že žadateli o azyl je tlumočnick poskytnut bezplatně. Toto ustanovení je výjimkou z obecného principu, že ve správním řízení si žadatel (cizinec) obstará tlumočnicka na své náklady sám. Je však třeba souhlasit se žalovaným, že pokud žadatel neuplatní námitky proti způsobu tlumočení (kam je třeba zařadit i to, zda bylo tlumočeno rozhodnutí v celém rozsahu či nedostatky v podobě nepřesných překladů z čínského jazyka při provádění protokolace pohovorů) a seznámení s předmětným rozhodnutím (případně protokolem o provedení pohovoru) potvrdí svým podpisem, nelze následně požadovat, aby žalovaný nechal na své náklady přeložit celé rozhodnutí do jeho mateřského jazyka či jazyka, jemuž žadatel o azyl rozumí. Překlad rozhodnutí si může žadatel o azyl obstarat na vlastní náklad, příp. může trvat na přítomnosti svého tlumočnicka. Žalovaný se tedy ohledně oznámení napadeného rozhodnutí ani protokolace pohovorů vedených se žalobkyní žádné vady řízení nedopustil a postupoval i v souladu se svou běžnou správní praxí.

Pronásledování - neudělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu

105. Základem úvahy žalovaného ohledně podmínek pronásledování žalobkyně v zemi původu je kromě posouzení věrohodnosti její výpovědi také úvaha, že sama žalobkyně nikdy nebyla zadržena či zatčena, takže se nedostala do přímého kontaktu s čínskými bezpečnostními složkami. Podle žalovaného měla dále žalobkyně vygradovat svůj příběh s využitím znalostí od svých souvěrců.
106. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu je za pronásledování považováno *závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
107. V rámci eurokonformního výkladu zákonného rámce pro udělování azylu je třeba zohlednit také relevantní ustanovení kvalifikační směrnice, a to především ve vztahu k

pojmu pronásledování podle čl. 9 této směrnice. Za pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice mohou být považována kupř. tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

108. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice pojem náboženství zahrnuje zejména *zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo příkázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.*
109. Krajský soud je toho názoru, že je nutno zvážit celý kontext vyprávění žalobkyně, která podle svého tvrzení nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů byt jen kontaktována, natož zadržena či opakovaně zadržována nebo vězněna. Ústřední tvrzení, o něž žalobkyně opírá vlastní přesvědčení o pronásledování a útlaku své osoby v Číně v souvislosti s příslušností k zakázané křesťanské církvi, je nejen výpověď o nemožnost studovat na vysoké škole z důvodu náboženského přesvědčení žalobkyně, nýbrž i popis prohledávání bytu, kde bydlela s otcem, kvůli náboženskému přesvědčení matky žalobkyně, i bytu spoluvěrkyně žalobkyně, ve kterém měla své věci, a jednání, jež žalobkyně a její souvěrci byli nuceni činit pro utajení svých schůzek.
110. Tato tvrzená zkušenost žalobkyně se nezdá být prima facie v rozporu se zbytkem jejího azylového příběhu, a ani žalovaný tvrzení žalobkyně výslovně nevyvrátil. Důležitým tvrzením je dle názoru zdejšího soudu především právě výpověď o prohledávání otcova bytu policií z důvodu náboženského přesvědčení matky žalobkyně, jakož i o nátlaku školy na podepsání prohlášení, že žalobkyně není věřící. Pro obdobné případy nátlaku na věřící studenty lze rovněž najít oporu ve zprávách o zemi původu. Z uvedené mozaiky pramení podle názoru krajského soudu především závěr, že náboženský motiv k opuštění vlasti nelze u žalobkyně a priori vyloučit.
111. V tomto směru se nepochybně lze ztotožnit s žalovaným, že výše zmíněné ústrky nedosahují intenzity požadované ustanovením § 2 odst. 4 zákona o azylu, respektive článkem 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, kterou zákon o azylu provádí a podle níž, *aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).*

112. Žalobkyní uváděná jednání, kterým měla být v Číně vystavena, této intenzity nedosahují, takže lze žalovanému přitakat, že v minulosti aktům pronásledování ona sama vystavena nebyla. Je ovšem třeba zdůraznit, že podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu má posuzování odůvodněných obav z pronásledování prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 – 33, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018 – 47, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36). Přístup žalovaného však absolutizuje požadavek minulého pronásledování konkrétního žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný se nijak nevypořádal s otázkou, zda sama příslušnost k Církvi Boha všemohoucího nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nevyřešil rozhodující otázku, jaké konkrétní nebezpečí hrozí konkrétně členům Církve Boha Všemohoucího z důvodu příslušnosti k ní či z důvodu účasti na jejích náboženských obřadech, pokud by ji čínské státní orgány odhalily. S touto otázkou se nevypořádal ani ve vztahu k celé zemi původu žalobkyně, tím méně ve vztahu k situaci v provincii, odkud žalobkyně pochází.
113. V této souvislosti dále krajský soud považuje za důvodnou námitku směřující proti vyhodnocení možnosti vnitřní ochrany v zemi původu, v tomto případě tzv. vnitřního přesídlení. Jde tu o vyhodnocení otázky, zda žalobkyně může mít skutečný odůvodněný strach z případného návratu do země původu z důvodu budoucího pronásledování. Je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečně podrobné věcné hodnocení situace případného návratu žalobkyně do vlasti. Krajský soud poznamenává, že je čistě na žalovaném, aby se s indiciemi o problémech žadatelů o azyl po návratu do Číny dále zabýval, a to zejm. ověřením těchto skutečností získáním aktuálních zpráv o nakládání s navrátilivšími se čínskými žadateli o azyl, a to i ve světle aktuální právní úpravy čínské regulace náboženských kultů.
114. Závěr krajského soudu přitom zcela koresponduje s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 – 77, dle kterého: *„Posouzení této klíčové námitky lze tedy uzavřít konstatováním, že se žalovaný měl nejprve jednoznačně vyjádřit k otázce, zda stěžovatele pokládá za příslušníka Církve Boha všemohoucího. Poté se neměl zastavit ve svých úvahách pouze na jednoduchém závěru, že stěžovatel sám v minulosti nebyl vystaven konkrétnímu aktu pronásledování, nýbrž měl zvážit i možnost, zda již z důvodu svého členství v této církvi nebylo „přiměřeně pravděpodobné“, že takovému pronásledování vystaven bude. Samotná skutečnost, že by se takovému pronásledování mohl člen této církve vyhnout tím, že se mu pomocí tajných obřadů podaří příslušnost k církvi utajit před státními orgány země původu, pak pohledem judikatury SD EU nedostačuje k závěru, že oprávněný strach z pronásledování neměl.“*
115. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s., neboť odůvodnění otázky prospektivního pronásledování žalobkyně je založeno pouze nedostatečným odůvodnění typizovaného charakteru, a nikoliv na pravděpodobnostním individuálním hodnocení možného průběhu návratu

žalobkyně

do země jejího původu, které by vycházelo z podrobně zmapované situace v zemi původu,

a to v kontextu azylového příběhu žalobkyně. V tomto ohledu je nepochybně zvláštním faktorem skutečnost, že by se žalobkyně vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti krátkodobého turistického víza, které jí bylo uděleno.

Doplňková ochrana podle ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu

116. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou *důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
117. Za vážnou újmu se podle ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu považuje také mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný rozhodl o tom, že v případě žalobkyně nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu splněny, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany.
118. Krajský soud přezkoumal ve světle žalobních námitek hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. V první řadě musel přisvědčit tomu, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí trpí paušalizovaným a typovým charakterem, přičemž navíc reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Krajský soud tedy shledal pochybení žalovaného zejm. v tom, že jeho posouzení otázky důvodných obav z vážné újmy je v zásadě povrchní a málo individualizované. Je na žalovaném, aby v dalším řízení otázku důvodných obav z nelidského zacházení či zatčení po návratu do Číny řádně a podrobně prozkoumal.
119. I z toho důvodu krajský soud již v tomto ohledu neprováděl dokazování dokumenty, které původně žalobkyně navrhovala, a které jsou povětšinou součástí správního spisu, nicméně nebyly využity jako podklady pro rozhodnutí. Je na žalovaném, aby v dalším řízení znovu a komplexně vyhodnotil otázku nebezpečí mizení nežádoucích osob v Číně a současný způsob nakládání čínského režimu s příslušníky křesťanských církví náležejících k zakázaným kultům.
120. Také v kontextu doplňkové ochrany je potřeba zodpovědět otázku možnosti vnitřního přesídlení. Na tomto místě krajský soud odkazuje na své závěry uvedené výše v odůvodnění tohoto rozsudku, neboť stejně tak jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. V tomto směru lze vycházet i z

argumentace obsažené ve Zprávě veřejné ochránkyně práv, která v tomto ohledu shledala zásadní pochybení. Žalovaný se zde neopřel v podstatě vůbec o konkrétní podklady obsažené ve správním spisu, přičemž jeho zdůvodnění této podstatné otázky lze označit jako velmi povrchní. Uvedené vady je třeba v dalším řízení napravit.

Humanitární azyl podle ustanovení § 14 zákona o azylu

121. Pokud jde o humanitární azyl, soud v této souvislosti připomíná, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či rozsudek téhož soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014 - 67, bod 50), a proto je vyloučeno, aby na tomto neexistujícím subjektivním právu mohl být negativním výrokem správního orgánu žadatel o humanitární azyl zkrácen (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60, rozsudek ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu „*důvod zvláštního zřetele hodný*“ a správního uvážení vyjádřeného slovy „*lze udělit azyl*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, a usnesení ze dne 21. 7. 2015, č. j. 8 Azs 75/2015 - 32). Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Míra volnosti správního orgánu při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Samotné správní rozhodnutí proto podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Pokud by tak přesto učinil, sám by porušil zákon.
122. Soud se tedy může s ohledem na uvedené omezit pouze na posouzení, zda rozhodnutí žalovaného týkající se humanitárního azylu nevybočilo z mezí správního uvážení. Žalovaný úvahy týkající se udělení humanitárního azylu rozvedl na straně 24 napadeného rozhodnutí, zhodnotil všechny skutečnosti uváděné žalobkyní, které by mohly být relevantní pro udělení humanitárního azylu, přičemž jeho úvahy nejeví známky libovůle a ze správního spisu neplyne ani to, že by došlo k porušení procesních předpisů.
123. Soud dále připomíná, že smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout také v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty v § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „*nehumánní*“ azyl neposkytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 - 30). Případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu typicky nepředstavuje např.

manželství

s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 31. 5. 2017 č. j. 5 Azs 62/2016-87). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze zmínit například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Tyto důvody v případě žalobkyně nebyly tvrzeny a žalovanému, který vyšel z toho, že žalobkyně nemá žádné zvláštní potřeby a její zdravotní stav je dobrý, proto nelze důvodně vyčítat neudělení humanitárního azylu – a to tím spíše, že míra volnosti jeho úvahy je omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 176/2017 – 42, bod 12). Přezkum konkrétního správního uvážení v individuální věci žadatele o mezinárodní ochranu pak není ani otázkou, která by svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy žalobce ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2018, č. j. 2 Azs 149/2018–34, bod 23). Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

124. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba v plném rozsahu zrušit ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
125. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti (ustanovení § 78 odst. 6 s.ř.s.). V potřebném rozsahu bude žalovaný dále povinen doplnit důkazní materiál vzhledem k aktuálním poměrům a podmínkám v zemi původu žalobkyně, a vycházet rovněž ze závěrů, ke kterým dospěla veřejná ochránkyně práv ve výše citované Zprávě. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
126. Konkrétně krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný je v dalším řízení povinen odstranit soudem identifikované vady napadeného rozhodnutí spočívající jednak v nepřezkoumatelnosti některých částí svých úvah pro nedostatek důvodů, a jednak v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci (zejm. k otázce možnosti prospektivního pronásledování či důvodných obav z vážné újmy v případě návratu do země původu). Žalovaný je především povinen se vypořádat s výtkami konkretizovanými veřejnou ochránkyní práv v její Zprávě a v novém rozhodnutí v předmětné věci uvedené nedostatky napravit.
127. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že přiznal právo na náhradu nákladů řízení žalobkyni v rozsahu nákladů vynaložených na právní zastoupení, a to ve smyslu příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud poukazuje úvodem na to, že lze přiznat náhradu nákladu pouze v nezbytném a účelně vynaloženém rozsahu. Krajský soud při určení výše náhrady

odměny

za právní zastoupení vycházel z toho, že zástupkyně žalobkyně učinila ve věci celkem tři úkony právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení, žaloba ze dne 13. 3. 2018, doplnění žaloby a replika žalobkyně ze dne 18. 6. 2018) po 3 100,- Kč za jeden úkon právní služby. Dále soud započítal náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem 10 200,- Kč. K uvedenému soud přiznal částku připadající na DPH, tedy 21 % ze základu daně. Celkem tedy činí částka účelně vynaložených nákladů žalobkyně na své právní zastoupení částku 12 342,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Marie Myslíkové za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

128. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í:
dvou

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě
týdnů

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím
vyhotovení.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;
to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj
jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je
podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.